

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **S. M.**, zastoupená JUDr. Lenkou Vančatovou, advokátkou se sídlem Žitná 562/10, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 2. 2020, čj. X, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2020, čj. 2 Ad 14/2020-18,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. 6. 2020, čj. 2 Ad 14/2020-18 **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobkyně podala u Městského soudu v Praze žalobu proti shora uvedenému rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty její námitky a bylo potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 11. 12. 2019, čj. X, jímž byl žalobkyni podle § 29 odst. 1 písm. k) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů a s přihlédnutím k článku 15 Smlouvy mezi Českou republikou a Ukrajinou o sociálním zabezpečení, publikovanou pod č. 29/2003 Sb. m. s. přiznán starobní důchod ve výši 2 842 Kč.

[2] Městský soud žalobu shora označeným usnesením (dále též „napadené usnesení“) odmítl podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) pro opožděnost. Z doručeny předložené žalovanou totiž zjistil, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 21. 2. 2020. Posledním dnem lhůty pro podání žaloby byl den 21. 4. 2020, a proto žaloba, která byla u soudu podána až dne 26. 5. 2020, byla podána pozdě.

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému usnesení městského soudu kasační stížnost, v níž namítla, že městský soud nezohlednil skutečnost, že stěžovatelka žalobu nejprve odeslala dne 7. 4. 2020 poštou Obvodnímu soudu pro Prahu 5, který usnesením ze dne 23. 4. 2020, čj. ONc 7538/2020-5, řízení zastavil. Toto usnesení bylo stěžovatelce doručeno dne 25. 5. 2020. Stěžovatelka se posléze řídila poučením, kterého se jí v uvedeném usnesení dostalo, a podala dne 26. 5. 2020 žalobu k městskému soudu, čímž jí byla zachována lhůta pro podání žaloby ve smyslu § 72 odst. 3 s. ř. s. Stěžovatelka proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že ze žaloby nebylo zřejmé, že by jejímu podání předcházelo řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5. Protože listiny, na které stěžovatelka odkazuje, nemá žalovaná k dispozici, nemůže se k důvodnosti kasační stížnosti vyjádřit.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížností je napadeno usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby, proto z povahy věci přichází pro stěžovatelku v úvahu pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tohoto důvodu se stěžovatelka správně dovolává. Pod tento důvod pak spadá také případ namítané nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení včasnosti žaloby soudem v předcházejícím řízení.

[6] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že je důvodná.

[7] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. platí, že *[ž]alobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.*

[8] Podle § 72 odst. 3 s. ř. s. platí, že *[j]estliže soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.*

[9] Ze spisu městského soudu plyne, že stěžovatelka u tohoto soudu podala žalobu osobně dne 26. 5. 2020. V žalobě neuvedla, kdy jí bylo napadené rozhodnutí žalované doručeno, ani nic o tom, že již dříve proti témuž rozhodnutí podala žalobu u Obvodního soudu pro Prahu 5. Tyto informace neplynou ani z příloh žaloby. Městský soud se proto na datum doručení napadeného rozhodnutí dotázal žalované, která mu sdělila, že tímto dnem byl den 21. 2. 2020, což doložila kopií doručky. Po tomto zjištění městský soud žalobu odmítl.

[10] Nejvyšší správní soud si s ohledem na tvrzení stěžovatelky vyžádal také spis Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. ONc 7538/2020. Z tohoto spisu plyne, že stěžovatelka proti rozhodnutí žalované skutečně u tohoto soudu podala žalobu. Tato

pokračování

žaloba, k níž bylo připojeno i napadené rozhodnutí žalované, byla podána poštovní přepravou 7. 4. 2020 a obvodnímu soudu byla doručena 8. 4. 2020. Obvodní soud pro Prahu 5 usnesením ze dne 23. 4. 2020, čj. 0Nc 7538/2020-8, řízení zastavil. Stěžovatelku poučil o tom, že do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení může proti rozhodnutí žalované podat žalobu k Městskému soudu v Praze. Bude-li taková žaloba podána, pak platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícím v občanském soudním řízení. Toto usnesení bylo stěžovatelce doručeno 18. 5. 2020 a právní moci nabylo dne 3. 6. 2020.

[11] S ohledem na uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalobu, která byla u městského soudu podána 26. 5. 2020, je třeba považovat za žalobu včasnou, neboť stěžovatelka v návaznosti na zastavení řízení u civilního soudu tuto žalobu podala ve lhůtě plynoucí z § 72 odst. 3 s. ř. s., v důsledku čehož byly zachovány účinky spojené s podáním žaloby u civilního soudu. Žaloba podaná původně u civilního soudu rovněž byla podána včas, tedy ve dvouměsíční lhůtě stanovené zákonem k podání žaloby ke správnímu soudu (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), neboť rozhodnutí žalované bylo stěžovatelce doručeno dne 21. 2. 2020 a žaloba proti němu byla u Obvodního soudu pro Prahu 5 podána dne 7. 4. 2020 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, čj. 3 As 30/2005-66, č. 1405/2007 Sb. NSS).

[12] Nejvyšší správní soud však poznamenává, že ačkoli nebylo povinností stěžovatelky informovat městský soud o dříve podané žalobě u civilního soudu, bylo by to velmi žádoucí a vhodné. Při znalosti této skutečnosti by si totiž městský soud mohl vyžádat příslušný soudní spis (tak jako to učinil Nejvyšší správní soud) a z něj zjistit skutečnosti rozhodné z hlediska aplikace § 72 odst. 3 s. ř. s. Správní soud totiž tuto informaci bez poskytnutí alespoň nějaké indicie ze strany účastníků řízení sám nemá jak získat.

[13] Je zjevné, že městský soud žalobu odmítl z důvodu nedostatku informací o dříve podané žalobě u civilního soudu, přičemž se nezabýval podmínkami plynoucími z § 72 odst. 3 s. ř. s. To však nic nemění na tom, že je kasační stížnost důvodná. Nejvyšší správní soud totiž v případě, že dospěje k závěru, že žaloba nebyla podána opožděně, zruší usnesení městského soudu, kterým byla žaloba odmítnuta pro opožděnost, i přesto, že stěžovatelka v žalobě nesdělila všechny okolnosti svědčící ve prospěch včasnosti podání jeho žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 51/2012-30).

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je městský soud v dalším řízení vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v novém rozhodnutí městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). K tomu však Nejvyšší správní soud poznamenává, že ačkoli byla stěžovatelka ve své kasační stížnosti úspěšná a Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil, bylo by vhodné s přihlédnutím k okolnostem případu zvážit použití § 60 odst. 7 s. ř. s. při posuzování, zda stěžovatelce pro případ úspěchu v řízení před městským soudem vůči žalované přiznat náhradu nákladů řízení o nyní projednané kasační stížnosti. V posuzovaném případě leží odpovědnost za soudní řízení před Nejvyšším správním soudem v plném rozsahu na stěžovatelce, neboť ta městský soud řádně neinformovala o

všech rozhodných okolnostech, a proto odmítnutí žaloby ze strany městského soudu sama zapříčinila.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. srpna 2020

Petr Mikeš
předseda senátu